
TURHAAN ODOTTELETTE...

Nykyisen ajankohdan luonteenomaisena piirteenä on ylipääsemätön kuilu hallituksen ja kansanjoukkojen välillä, kuilu, jota ei ollut vallankumouksen ensi kuukausina ja joka muodostui Kornilovin kapinan tuloksena.

Tsarismista saavutetun voiton jälkeen joutui valta heti vallankumouksen ensi päivinä imperialistisen porvariston käsiin. Valtaan eivät tulleet työläiset ja sotilaat, vaan kourallinen kadettilaisia imperialisteja. Miten se saattoi tapahtua, ja mihin oikeastaan nojasi silloin pienen porvariryhmän herruus? Asia on niin, että työläiset ja varsinkin sotilaat luottivat porvaristoon uskoen liitossa sen kanssa saavansa leipää ja maata, rauhan ja vapauden. Joukkojen „itse-tiedottoman luottamuksellinen“ suhde porvaristoon — siihen nojasi silloin porvariston herruus. Kokoomus porvariston kanssa oli ainoastaan tuon luottamuksen ja tuon herruuden ilmaus.

Mutta kuusi vallankumouskuukautta eivät ole menneet hukkaan. Leivän asemesta saatiin nälänhätä, työpalkan korotuksen asemesta työttömyys, maan asemesta

pelkkiä lupauksia, vapauden asemesta taistelu Neuvostoja vastaan, rauhan asemesta sota Venäjän nääntymykseen asti ja kornilovilaisten petos Tarnopolin luona ja Riian edustalla — sen antoi joukoille kokoomus porvariston kanssa. Kornilovin kapina teki vain yhteenvedon kokoomuksen kuusikuukautisesta kokemuksesta paljastamalla kadettien petturuuden ja heidän suhteen harjoitetun sopimuspolitiikan turmiollisuuden.

Tuo kaikki ei tietenkään mennyt hukkaan. Joukkojen „itsetiedottoman luottamuksellinen“ suhde porvaristoon katosi. Kadettien kanssa olleen kokoomuksen tilalle tuli eronteko kadeteista. Porvaristoon kohdistuneen luottamuksen tilalle tuli viha sitä kohtaan. Porvariston herruus menetti luotettavan tukensa.

Totta kyllä, puolustuskannan ajajain ovelilla sovittelutempuilla, kavalluksilla ja väärennyksillä, Buchananin ja kadettilaisten kornilovilaisten avulla, työläisten ja sotilaiden suhtautuessa asiaan ilmeisen epäluottamuksellisesti, sovittelijat saivat sittenkin kyhätyksi kokoon vanhan porvarillisen diktatuurin „uuden“ hallituksen viemällä petollisestiläpi aikansa-eläneen ja ränsistyneen kokoomuksen.

Mutta ensinnäkin tuo kokoomus on hintelä, sillä Talvipalatsissa muodostettuna se kohtaa maassa vain vastarintaa ja suuttumusta.

Toiseksi tuo hallitus ei ole kestävä, sillä sen jalkain alla ei ole maaperää joukkojen luottamuksen ja myötätunnon mielessä, joukkojen, jotka tuntevat sitä kohtaan vain vihaa.

Siitä johtuu ylipääsemätön kuilu hallituksen ja maan välillä.

Ja kun tuo hallitus on jäänyt sittenkin valtaan, kun se vähemmistön tahtoa toteuttaessaan aikoo pitää yllä herruuttaan aivan ilmeisesti vihamieliseen enemmistöön nähden, niin on selvää, että se voi perustaa laskelmansa vain yhteen seikkaan: väkivaltaan joukkoja kohtaan. Mitään muuta tukea ei tuollaisella hallituksella ole eikä voikaan olla.

Sen vuoksi ei ole sattuma se tosiasia, että Kerenskin — Konovalovin hallituksen ensimmäisenä askeleena oli Neuvoston nujertaminen Tashkentissa.

Sattuma ei ole sekään, että tuo hallitus on jo ryhtynyt tukahduttamaan työväenliikettä Donetsin kaivosalueella lähettämällä sinne salaperäisen „diktaattorin“.

Sattuma ei ole myöskään se, että eilisessä istunnossaan se julisti sodan talonpoikais-„levottomuuksia“ vastaan päättämällä:

„Perustaa paikkakunnilla Väliaikaisen hallituksen komiteoita, joiden suoranaisena tarkoituksena olisi taistelu anarkiaa vastaan ja mellakoiden tukahduttaminen“ („Birzhjovka“).

Tuo kaikki ei ole sattuma.

Porvariston diktatuurin hallitus, joka on vailla joukkojen luottamusta ja haluaa sittenkin pysyä vallassa, ei voi elää ilman „anarkiaa“ ja „mellakoita“, joita vastaan käymällä taistelulla se yrittää puolustella olemassaoloaan. Nukkuessaan se näkee unta, että bolshevikit „ovat järjestäneet kapinan“ tai talonpojat „ovat nujertaneet“ tilanherrat tai rautatieläiset „ovat panneet väkisin toimeen turmiollisen lakon“, jonka vuoksi rintama on jäänyt leivättä... Kaikki tuo on sille „tarpeen“ sitä varten, että saisi nostatetuksi talonpojat työläisiä vastaan, rintaman selustaa vastaan

ja tehtyään siten välttämättömäksi aseellisen puuttumisen asiaan saisi tilapäisesti lujitetuksi epävarmaa asemaansa.

Sillä onhan vihdoinkin ymmärrettävä, että maan luottamusta vailla oleva ja joukkojen vihan piirittämä hallitus ei voi olla mikään muu kuin „kansalaissodan“ provosoimisen hallitus.

Eipä suotta „Retsh“, Väliaikaisen hallituksen puolivirallinen äänenkannattaja, varoita hallitusta, ettei se „antaisi bolshevikeille mahdollisuutta valita kansalaissodan julistamishetkeä“, ja neuvo sitä olemaan „sietämättä ja odottamatta sitä, kunnes he (bolshevikit) valitsevat sopivan hetken yleiselle esiintymiselle“ („Retsh“, keskiviikko).

Niin, he janoavat kansan verta...

Mutta turhia ovat heidän toiveensa ja naurettavia heidän pinnistyksensä.

Vallankumouksellinen proletariaatti kulkee voittoon tietoisesti ja järjestyneesti. Yksissä miehin ja varmoina liittyvät talonpojat ja sotilaat sen ympärille. Yhä voimakkaammin kajahtaa huuto: kaikki valta Neuvostoille!

Paperikokoomus Talvipalatsissa... kestääkö se rynnistyksen?

Te haluatte bolshevikkien hajanaisia ja ennenaikaisia esiintymisiä?

Turhaan odottelette, herrat kornilovilaiset.

„Rabotshi Putj“ № 23,
syyskuun 29 pñä 1917

Pääkirjoitus